

יום ב', י"ט בשבט תשס"א (12 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **י"ט בשבט**, בשנת תרע"ח (1918-5678), נפטר **יחיאל צ'לינוב** – רופא, "חובב-ציון" ומחסידי הרצל ברוסיה. צ'לינוב **התנגד בחריפות לתכנית אוגנדה** שהציע הרצל כפתרון זמני להציל חיי יהודים. בוועידת הלסינגפורס (1906), **הטיף צ'לינוב לגאולת הקרקע בארץ-ישראל** בממדים נרחבים. ב-1917 הוא עבר ללונדון ונמנה בין הפעילים במו"מ להשגת "**הצהרת בלפור**".
על-שמו: **תלמי-יחיאל**, מושב נמצא במישור החוף כ-3 ק"מ מצפון לקררת-מלאכי. משתייך לתנועת המושבים. המושב נוסד ב-1949 בידי עולים מבולגריה, במקום של הכפר הנטוש, **מסמיה**. [לקסיקון יודאיקה/כל מקום ואתר]

§§§

המשך של דבריו של הרב קוק בעניין חודש שבט:

בעובדה זו שהארץ נשארה שממה – ראה הרמב"ן אות ובשורה לגלויות ישראל. וכך כתב בפירושו על התורה: "**ושממו עליה אויביכם...**" [ויקרא כ"ו 32] "זוהי בשורה טובה מבשרת לכל הגלויות שאין ארצנו מקבלת את אויבינו, וגם זו ראייה גדולה והבטחה לנו, כי לא תמצא בכל היישוב (=עולם) ארץ אשר היא טובה ורחבה ואשר היתה נושבת מעולם, והיא חרבה כמוה. כי מאז יצאנו ממנה, לא קיבלה אומה ולשון, וכולם משתדלים להושיבה ואין מכאן אנו מתקרבים להבין את הסימן שנתן רבי אבא לקץ הגלות. לאחר הדיון הארוך בין רבי יהושע ורבי אליעזר, כיצד תופיע הגאולה ובמה היא תלויה – האם בתשובה ובמעשים טובים או ברצון הבורא – מסיים רבי אבא את המחלוקת בהגדרה ברורה: "**ואמר רבי אבא – אין לך קץ מגולה מזה, שנאמר: ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל כי קרבו לבוא!**" [מסכת סנהדרין צז:–צח.]. הוא ראה בכך סימן גלוי וברור לסיום הגלות. לאחר שנים של ניתוק בין הארץ לבניה – הרי תנובת הארץ, המתגלה בנתינת הפירות, זוהי התעוררות שלאחר תרדמת הגלות. הניצנים הראשונים מבטאים את תחילתה של תקופת התחיה לעצמות היבשות.

כאן אין אנו נתפסים לחישובי קץ נסתרים שבינת אנוש אינה מסוגלת לרדת לעומקו. כאן רואות העיניים בשוב ה' שיבת עמו. והמפגש החדש בין הארץ לבנים מתחיל לקרום בשר וגידים [מאמר זה נכתב בשנת 1912, העורך]. זהו ביטוי לעידן חדש, ובשורה לכל גלויות ישראל על פעמי משיח. ועל-כך מנמקים חכמינו [מסכת מגילה י"ז:] את קדימת "ברכת השנים" (שבתפילת שמונה-עשרה) – העוסקת ביבול הארץ – כשלב שלפני "תקע בשופר גדול לחירותינו" – (ברכה שמבקשת מה' יתברך לקבץ נדחי ישראל לארצנו) – כי כך הוא תהליך הגאולה.

בדרך זו נבין את תפילתו וצפייתו של אחד מיחידי הדורות, הגר"א – ר' אליהו מווילנה – שזיר את תלמידיו לעלות לארץ ולחדש את היישוב בה: "**יזכני השם יתברך לנטוע במו ידי עצי פרי בסביבות ירושלים, לקיים 'כי תבואו אל הארץ ונטעתם' בסוד קץ המגולה**". הגאון הכיר את המהלכים הפנימיים של כנסת-ישראל, ידע שהגיע הזמן לחזרת שכינה לציון, ועת פקודה לישראל באה. את ממשותה של האתחלתא-דגאולה יש לקיים בנטיעת אילנות, ואת שאיפתו הכמוסה להיות שותף פעיל במעשה יצירה זה, רצה (הגר"א) להמחיש בנטיעה, שהיא בסוד קץ המגולה, אלא ש(הוא אישית) לא זכה לזה.

[הסיום, בע"ה, מחר]

יום נעים (עם תפילה לפדיון שבויי ישראל...)

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 08-6432843 (מרדכי)